

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a JUDr. Faisala Husseiniho ve věci

žalobců: a) V. T.,
b) H. T.,
zastoupených advokátem JUDr. Matoušem Blažkem
sídlem Říční 456/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: 1) **E.ON Distribuce**
sídlem Lidická 36, 659 44 Brno
2) **CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
3) **R. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Burgetem
sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUOK 90735/2020, sp. zn. KÚOK/85682/2020/OSR/7099,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUOK 90735/2020, sp. zn. KÚOK/85682/2020/OSR/7099, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 342 Kč k rukám jejich advokáta JUDr. Matouše Blažka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobci podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 6. 2020, č. j. PVMU 53172/2020, sp. zn. SÚ/2228/2019-Mgr.Ři, jímž stavební úřad podle § 94p odst. 1, zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. schválil stavebníkovi (R. M.a) stavební záměr stavby „*Garáž se zázemím na pozemcích parc. č. XA, XB (zahrada) a st. XC v k. ú. X*“ (dále jen „předmětná stavba“).
2. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neztotožnil s odvolacími námitkami žalobců, v nichž poukazovali na to, že stavební úřad takto rozhodoval za situace, kdy byla pozměněná a antedatovaná projektová dokumentace, k žádosti nebyly přiloženy zákonem vyžadované podklady. Osoba zúčastněná na řízení 3) (dále též „žadatel“ či „stavebník“) se totiž žádostí ze dne 27. 5. 2019 domáhala vydání společného povolení v řízení vedeném pod sp. zn. SÚ/939/2019-Bc.Ři. Po námitkách a nesouhlasném vyjádření žalobců vzal žadatel dne 18. 11. 2019 svou žádost zpět, a řízení bylo usnesením stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2019 zastaveno. Tehdy usiloval mj. o povolení štítové zdi špičatého tvaru, jak také tehdy byla zobrazena ve výkresech č. 18 a 19 projektové dokumentace, označených datem „02/2019“. Novou žádostí ze dne 28. 11. 2019 se pak žadatel domáhal mj. povolení jiné štítové zdi zkoseného tvaru, a to dle projektové dokumentace, které jsou však opět označené datem „02/2019“. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žadatel pozměnil původní projektovou dokumentaci a tuto antedatoval, čímž se snaží stavební úřad i účastníky řízení uvést v omyl, a to v tom směru, že se všechna vyjádření, souhlasy a stanoviska vztahují k nově předložené projektové dokumentaci. Tak tomu však není, neboť se vztahovaly k projektové dokumentaci v původní podobě, a pro nadepsané řízení je tedy nelze použít. K žádosti tedy nebyly přiloženy zákonem vyžadované podklady, resp. se vztahují k jiné projektové dokumentaci.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobci navrhuji, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobci v žalobě předně poukazují na vady řízení před správními orgány, které měly dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nepostupovaly podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen správní řád). Konkrétně uvádí, že stavební úřad rozhodoval za situace, kdy byla pozměněná a antedatovaná projektová dokumentace a k žádosti nebyly přiloženy zákonem vyžadované podklady. Osoba zúčastněná na řízení 3) (dále též „žadatel“ či „stavebník“) se totiž žádostí ze dne 27. 5. 2019 domáhala vydání společného povolení v řízení vedeném pod sp. zn. SÚ/939/2019-Bc.Ři.

Po námitkách a nesouhlasném vyjádření žalobců vzal žadatel dne 18. 11. 2019 svou žádost zpět, a řízení bylo usnesením stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2019 zastaveno. Tehdy usiloval mj. o povolení štítové zdi špičatého tvaru, jak také tehdy byla zobrazena ve výkresech č. 18 a 19 projektové dokumentace, označených datem „02/2019“. Novou žádostí ze dne 28. 11. 2019 se pak žadatel domáhal mj. povolení jiné štítové zdi zkoseného tvaru, a to dle projektové dokumentace, které jsou však opět označené datem „02/2019“. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žadatel pozměnil původní projektovou dokumentaci a tuto antedatoval, čímž se snaží stavební úřad i účastníky řízení uvést v omyl, a to v tom směru, že se všechna vyjádření, souhlasy a stanoviska vztahují k nově předložené projektové dokumentaci. Tak tomu však není, neboť se vztahovaly k projektové dokumentaci v původní podobě, a pro nadepsané řízení je tedy nelze použít. K žádosti tedy nebyly přiloženy zákonem vyžadované podklady, resp. se vztahují k jiné projektové dokumentaci.

5. Žalobci konkrétně namítají, že v odvolání ze dne 1. 7. 2020, stejně tak jako i v předchozích podáních, brojili vůči obsahu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru ze dne 29. 3. 2019, č. j. HSOL-1540-2/2019, resp. požárně bezpečnostního řešení, kde také výslovně uvedli, že HZS (i) nevěděl o přístavbě, kterou realizovala žalobkyně a) na samé hranici pozemků, čili mu nebylo známo, že dojde ke styku navrhované stavby se sousední obytnou stavbou, (ii) nevěděl ani o změně projektu, kterou později provedl žadatel, tedy o snížení navrhované zdi, čili o situaci, kdy bude jen částečný styk (překryv) navrhované zdi a štítové zdi žalobců, a za této situace je tedy šíření požáru z garáže se zázemím na štítovou stěnu domu a střechu žalobců velmi reálné, a proto by rozhodně mělo být v tak důležité otázce, jako je požární bezpečnost v obytné zástavbě, vyžádáno nové stanovisko HZS. Uvedený postup platí obdobně i pro námitku žalobců, že dle § 19 odst. 1 písm. d) stavebního zákona je úkolem územního plánování stanovovat také estetické požadavky na využívání území. Stejně tak zde je dle žalobců dán nedostatek souhlasu společnosti GridServices, s. r. o., která si ve svém souhlasu výslovně vyhradila, že *„Při každé změně projektu nebo stavby (zejména trasy navrhovaných inženýrských sítí) je nutné požádat o nové stanovisko k této změně.“*
6. Žalobci dále namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když stavební úřad argumentoval, že snížení zdi o 3 metry (pozn.: a změna tvaru zdi) není změnou projektu, jelikož *„obsah dokumentace z hlediska dispozičního řešení, hmotového řešení či technického řešení se nijak nezměnil a jedná se proto o původní dokumentaci.“* Žalobci namítali, že není zřejmé, z jakého právního předpisu toto posuzování vychází, a že pojmy použité stavebním úřadem (například „hmotové řešení“) nejsou nikde definovány. Žalovaný toto pochybení nijak nenapravil, a toliko vágně konstatoval, že *„ne každá změna dokumentace musí nezbytně vyžadovat vydání nového závazného stanoviska.“* Správní orgány se rovněž řádným způsobem nezabývaly námitkou žalobců, že plánovaná zeď je významným negativním zásahem do estetiky dané zástavby, co je však jejich povinností.
7. Stejně tak mají žalobci za to, že správní orgány se dostatečně nezabývaly námitkou nesprávného posouzení otázky zastínění dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobci namítali, že ve studii zastínění byly zvoleny zcela irelevantní kontrolní body, u kterých je již *prima facie* zřejmé, že stavbou nemohou být ovlivněny, a že mělo být zkoumáno okno v přízemí, na jižní straně domu žalobců. Správní orgán prvého stupně se však touto námitkou nezabýval, jen zopakoval závěry studie zastínění, a žalovaný taktéž, jen závěrem obecně konstatoval, že požadavky na zachování hodnot osvětlení a oslunění se vztahují

toliko na obytné místnosti. Pokud se však žalovaný domníval, že v přízemí se nenachází obytná místnost, jedná se o nesprávný skutkový závěr, neboť v přízemí se nachází dětský pokoj s oknem právě na jižní stranu, a jeho zastínění nebylo vůbec zkoumáno. Dále, tento právní názor je nesprávný, neboť § 25 odst. 1 cit. vyhlášky neomezuje ztrátu denního osvětlení a oslunění jen na obytné místnosti.

8. Žalobci rovněž nesouhlasí s tím, že předmětný stavební záměr byl schválen, aniž by byla zkoumána otázka naplnění podmínek pro udělení výjimky ze vzájemného odstupu staveb ani z odstupu stavby od společné hranice pozemků. Žalovaný tvrdí, že za situace, kdy je na hranici pozemků již umístěna garáž, není nutné mít pro novou stavbu garáže udělenou výjimku z odstupu od hranice pozemku a od sousední stavby. Tento názor je však v rozporu s výslovným zněním § 1 odst. 2 vyhlášky, který stanoví, že její část třetí se použije i při přístavbách a stavebních úpravách, tím spíše tedy se použije při demolici stavby stávající a stavbě nové garáže a sedmimetrové hraniční zdi. Pokud žalovaný tvrdí, že se použije § 25 odst. 6 cit. vyhlášky., podle kterého platí, že: *„S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu.“*, tak dle žalobců jednak pro jeho aplikaci nejsou v projednávaném případě naplněny podmínky, neboť stavba téměř sedmimetrové zdi nesouvisí s bydlením, jednak toto ustanovení dopadá jen na vzdálenost od hranice pozemků, nikoli na vzdálenost od sousední stavby. Žalobci se nadále domnívají, že již zmíněný štít jim znemožní opravy a údržbu jejich rodinného domu. Při takto hraničním požadavku (stavby na hranici pozemku z obou stran) měl být zpracován znalecký posudek z oboru stavebnictví, a to na posouzení otázky, zda bude možné v případě vyhovění záměru řádně udržívat (opravovat) rodinný dům žalobců.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na svém názoru ohledně zákonnosti rozhodnutí správních orgánů i procesního postupu předcházejícího jejich vydání. K tvrzení žalobců, že mělo být vydáno nové závazné stanovisko HZS, žalovaný opakuje argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, že v požárně bezpečnostním řešení stavebního záměru skutečně není zakreslena sousední stavba žalobců, avšak toto bezpečnostní řešení bylo vypracováno před vlastní legalizací sousední přístavby žalobců v srpnu 2019, provedené bez povolení stavebního zákona a reagovalo tak na právní stav v území v dané době. Uvedené pochybení ovšem dle žalovaného není možné shledat natolik závažné, když by výsledkem nového projednání bylo dokreslení sousední stavby, ovšem se stejnými účinky projednávaného stavebního záměru na sousední nemovitost žalobců. Přístavba plné zdi bez jakýchkoli stavebních otvorů směrem k sousední nemovitosti v žádném případě nezvyšuje požární nebezpečí směrem k sousední stavbě. Naopak tato zeď přenos požárního rizika značně omezuje, neboť z požární zprávy vyplývá, že nosné a požární stěny požární odolnosti plně vyhovují (požadovaná odolnost REI 30 DP1, navrhovaná odolnost REI 120 DP1).
10. K žalobní námitce, týkající se pozměněné dokumentace k žádosti o vydání společného povolení, žalovaný rovněž rekapituluje svůj první závěr, že k žádosti byla předložena úplná dokumentace zcela vypovídající o stavebním záměru. Žádná jiná (předchozí) dokumentace nebyla pro posouzení záměru relevantní. Pokud stavebník usoudil, že jeho předchozí stavební záměr nebude možné dle předložené dokumentace povolit, bylo i jeho dispoziční právo vzít původně podanou žádost zpět. Zcela na jeho rozhodnutí pak bylo i předložit upravený návrh, který je nyní předmětem posuzování podle stavebního zákona.

Stavební úřad pak posuzuje pouze takto podanou žádost a k ní doloženou dokumentaci. Stejně tak žalovaný rekapituluje svou argumentaci k dalším žalobním námitkám, které byly v obdobné podobě žalobci uplatněny již v rámci odvolacího řízení.

11. V replice k vyjádření žalovaného žalobci toliko setrvávají na svých tvrzeních, vyjádřených již v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Nadto poukazují na skutečnost, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k žalobní námitce, že nebylo vyžádáno stanovisko nadřízeného správního orgánu územního plánování a nadřízeného správního orgánu HZS. Vyjádřil se jen věcně k důvodům, pro které nevyžádal nové stanovisko orgánu prvního stupně HZS, nikoli však nadřízeného, což je tedy irelevantní, a navíc tím správní orgán překročil svoji odbornost i pravomoc. Žalovaný tedy nevyžádáním stanovisek nadřízených správních orgánů porušil § 149 odst. 5 správního řádu, čímž zatížil řízení podstatnou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný opět neozřejmil, z jakého právního předpisu pochází, a jak je definováno, ono posuzování původnosti či novosti projektové dokumentace. Úvahy správních orgánů o tom, kdy je projektová dokumentace původní a kdy nikoli, tak činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pokud se týká nutnosti udělení výjimek, žalovaný opět přehlíží výslovné znění § 1 odst. 2 vyhlášky, který stanoví, že část třetí se použije i při přístavbách a stavebních úpravách, tím spíše tedy se použije při demolici stavby stávající a stavbě nové. Nelze tedy argumentovat tím, že jiná garáž již na místě stojí, navíc zeď má být postavena zcela nově. Stejně tak se dle žalobců žalovaný nevyjádřil ani k dalším žalobním námitkám.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
13. Krajský soud se předně zabýval vadami napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Jednou z takových vad je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – jedná se o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované

právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.

14. Po důkladném seznámení se s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného a s obsahem správního spisu je krajský soud nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (obdobně srov. žalobci citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 91/2016-17, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2016, č. j. 30A 31/2014-94).
15. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasné námitky žalobců vůči rozhodnutí stavebního úřadu, aprobevaného žalovaným v napadeném rozhodnutí, jímž byl schválen stavební záměr osoby zúčastněné na řízení 3). Žalobci jsou mimo jiné toho názoru, že se žalovaný dostatečně nezabýval námitkou ohledně použití neaktuálního závazného stanoviska HZS a požárně bezpečnostního řešení, neboť stavební úřad vycházel ze závazného stanoviska HZS ze dne 29. 3. 2019, které ovšem nezohlednilo ani upravenou podobu stavebního záměru v projektové dokumentaci, ani aktuální stav na daném území [přístavba, kterou realizovala žalobkyně a) na samé hranici pozemků, čili mu nebylo známo, že dojde ke styku navrhované stavby se sousední obytnou stavbou].
16. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné zdůraznit, že charakterem závazných stanovisek vydaných dle § 149 správního řádu se judikatura správních soudů zabývala opakovaně. Kupříkladu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, vycházejíce ze skutečnosti, že závazné stanovisko je podkladem pro rozhodnutí ve věci samé a důsledkem případného negativního závazného stanoviska je zamítnutí návrhu, je nutné trvat na tom, aby v závazném stanovisku byly vyjádřeny důvody pro jeho vydání, konstatoval, že *„[s] ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“* Jak totiž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu *„nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“*
17. Procesní ochranu účastníkům příslušného správního řízení, v němž je vydáno rozhodnutí, jehož podkladem je závazné stanovisko dle § 149 správního řádu, tak správní řád poskytuje jednak prostřednictvím specifického postupu podle § 149 odst. 6 správního řádu, dle něhož

„nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.“, tedy nenárokovým přezkumným řízením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63), jednak prostřednictvím odvolání proti samotnému rozhodnutí správního orgánu, kdy námitka nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska představuje řádnou odvolací námitkou proti rozhodnutí ve věci samé a dotčený správní orgán na jejím základě musí postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu, dle něhož platí, *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“* Pokud takto správní orgán nepostupuje, zatíží odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 176/2014-31). Obdobnou úpravu specificky pro stavební řízení obsahuje i § 4 odst. 9 stavebního zákona, dle něhož *„nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 2020, č. j. 29 A 257/2018-84).

18. Relevance uvedených východisek pro nyní projednávanou věc dle krajského soudu spočívá v tom, že žalobci v podaném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítali nesprávnost (neaktuálnost) závazného stanoviska HZS ze dne 29. 3. 2019 a požadovali, aby bylo vydáno nové závazné stanovisko HZS a požárně bezpečnostního řešení, zohledňující aktuální stav v daném území, dotčeném navrhovaným stavebním záměrem.
19. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, stavební úřad ve svém rozhodnutí skutečně vycházel ze (souhlasného) závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje, Územní odbor Prostějov ze dne 29. 3. 2019, č. j. HSOL-1540-2/2019, coby dotčeného orgánu na úseku požární ochrany k dokumentaci pro vydání stavebního povolení, v němž HZS vycházel mimo jiné z následujících podkladů: i) Požárně bezpečnostní řešení (Ing. K. T., ČKAIT 1200519, ze dne 8. 3. 2019; a ii) Projektové dokumentace pro stavební povolení – výkresová část (Ing. arch. M. F., ČKA 3721, z února 2019). Za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení 3) adresovala stavebnímu úřadu svou žádost na povolení předmětného stavebního záměru dne 28. 11. 2019, přičemž tento záměr doznal několika změn (zejména parametry štitové zdi zkoseného tvaru) oproti předchozímu záměru, o jehož schválení osoba zúčastněná na řízení 3) žádala dne 27. 5. 2019 a jehož součástí byla výše citované podklady, nelze než konstatovat, že předmětné podklady, včetně závazného stanoviska HZS se věcně týkaly odlišného stavebního záměru a projektové dokumentace. Tuto skutečnost ostatně žalovaný ani nikterak nerozporuje, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednak dovodil, že *„obecně platí, že*

závazné stanovisko HZS kraje má neomezenou platnost a je vázáno k posouzení konkrétní předložené dokumentace. Pokud tato dokumentace dozná změn, musí takto změněnou dokumentaci žadatel předložit místně příslušnému HZS kraje k novému posouzení, jehož výsledkem je nové závazné stanovisko. Nicméně příslušný stavební úřad může posoudit, jak tomu bylo v daném případě, rozsah změn v předložené dokumentaci a pokud na základě svého správního uvážení dojde k závěru, že změny v aktualizované dokumentaci, oproti dokumentaci posouzené příslušným HZS kraje, nemají vliv na podmínky požární bezpečnosti navrhované stavby a její účinky na okolí, může záměr schválit. Ne každá změna dokumentace musí nezbytně vyžadovat vydání nového závazného stanoviska. Zde odvolací orgán ověřil, že snížení výšky štítové zdi nemohlo zasáhnout do zájmů chráněných tímto dotčeným orgánem.“ (str. 7); jednak uvedl, že „*v požárně bezpečnostním řešení stavebního záměru není správně zakreslena sousední stavba. Lze však konstatovat, že toto bezpečnostní řešení bylo vypracováno před vlastní legalizací sousední přístavby (srpen 2019), provedené bez povolení stavebního zákona a reagovalo tak na právní stav v území v dané době. Uvedené pochybení však nebylo natolik závažné, že by bylo nezbytné z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, když by výsledkem tohoto projednání bylo dokreslení sousední stavby, ovšem se stejnými účinky projednávaného záměru na sousední nemovitost.“ (str. 10-11).*

20. S těmito právními závěry se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť má za to, že žalovaný měl postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu a od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska si vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska HZS ze dne 29. 3. 2019. Krajský soud sice považuje za vhodné zdůraznit, že odvolací správní orgán není povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu (§ 149 odst. 5 správního řádu) na základě odvolací námitky, která je již na první pohled a bez nutnosti odborné úvahy nedůvodná nebo zůstane ze strany účastníka naprosto nepodložená (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019-107). Nicméně s ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávaného případu žalobců takto postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu žalovaný měl, a to primárně z toho důvodu, že od doby vydání závazného stanoviska HZS ze dne 29. 3. 2019 došlo dle názoru krajského soudu jednak k zásadním změnám v území dotčeného předmětným stavebním záměrem (realizace obytné přístavby na bezprostředně sousedícím pozemku žalobců), mající možné dopady na posouzení otázky požárně bezpečnostního řešení, jednak i k samotné úpravě stavebního záměru a předložené projektové dokumentace. Již z těchto důvodů se i podklady, z nichž HZS původně vycházel, staly neaktuálními, resp. nijak reflektujícími aktuální stav daného území a stavebního záměru.
21. Výše rekapitulované závěry a úvahy žalovaného, jimiž se očividně tyto nedostatky („*pochybení*“) snažil dodatečně zhojit, tak dle krajského soudu již přesahují přípustnou míru správního uvážení rozhodujícího správního orgánu, která je nadto s ohledem na zákonem stanovený požadavek odborného posouzení daných relevantních otázek již sama o sobě dosti výrazně zúžena, jelikož jimi žalovaný v tomto případě již nahrazuje právě ono odborné posouzení daných otázek, které ve smyslu správního řádu, resp. stavebního zákona přísluší pouze toliko příslušným dotčeným správním orgánům.
22. Podle názoru krajského soudu tak došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroků nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a

námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Došlo též k porušení § 149 odst. 5 správního řádu, jak bylo shora již citováno. Stavební úřad, resp. v rámci odvolacího řízení žalovaný, je konečným garantem toho, že dojde k vypořádání uplatněných námitek, které v odvolání žalobce vznesl. V případě, že na námitky, resp. odvolací námitky není správním orgánem reagováno, anebo reagováno zcela nedostatečně pouhým odkazem na podklady, aniž by k faktickému vypořádání skutkově rozsáhlých a podrobných námitek v jejich rámci došlo, je správní rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce namítal.

23. V dalším řízení je na správních orgánech, aby veškeré žalobcem konkrétně uplatněné námitky k požárně bezpečnostnímu řešení stavby vypořádaly. Žalovaný je přitom povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu ve věci vydaného závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku požární ochrany (HZS ze dne 29. 3. 2019) postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu. Uvedený správní orgán má povinnost k závaznému stanovisku zaujmout názor reagující na uplatněné odvolací námitky. Konečnou zodpovědnost za vypořádání všech konkrétně uplatněných odvolacích námitek má stavební úřad, resp. žalovaný; zda k vypořádání těchto námitek bude potřeba shromáždit ještě další podklady, a to zejména s ohledem na zmíněnou změnu stavebního záměru, resp. u sousedící nemovitosti ve vlastnictví žalobců je na úvaze těchto správních orgánů. Ostatně toto konstatování platí i ve vztahu k problematice zastínění (osvětlení a oslunění), kde zůstává mezi účastníky řízení spornou otázka, zda ona změna u sousedící nemovitosti ve vlastnictví žalobců v podobě přístavby (dle tvrzení žalobců obytných místností) má dopady i na způsob posouzení této otázky. Ve shora zmiňované části je tak dle krajského soudu napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
24. Krajský soud naopak nepřisvědčil námitce žalobců, že se žalovaný dostatečně nevypořádal ani s dalšími odvolacími námitkami, resp. že je posoudil zcela nesprávně. Krajský soud má naopak za to, že žalovaný se dostatečným a srozumitelným způsobem vypořádal jak s námitkou žalobců ohledně potřeby zkoumat podmínky pro udělení výjimky dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. či námitkou znemožnění žalobcům provádět řádnou údržbu a opravu přístavby, tak i se zcela obecnými námitkami ohledně absence estetického zhodnocení stavebního záměru či neobjektivního posouzení záměru ze strany stavebního úřadu, kdy stavební úřad zohledňoval pouze zájmy žadatele a nepoměřoval zájmy zúčastněných. Krajský soud pro stručnost a z důvodu, že žalobou napadené rozhodnutí je zrušeno pro jeho nepřezkoumatelnost z důvodů uvedených shora, odkazuje na vypořádání těchto námitek, které je uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, předmětné žalobní námitky jsou stejného charakteru jako odvolací námitky a žalovaný se s nimi dostatečným způsobem vypořádal, přičemž krajský soud s jejich řešením a argumentací žalovaného souhlasí.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.].
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

27. Žalobci dosáhli v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši $2 \times 3\,000$ Kč a rovněž náhrada za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši $2 \times 1\,000$ Kč.
28. Celkem tedy byla žalobcům vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 20 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
29. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

č. j. 29 A 149/2020 - 108

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou ve věci

žalobců: a) V. T.,
 b) H. T.,
 zastoupených advokátem JUDr. Matoušem Blažkem
 sídlem Říční 456/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
 sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: 1) E.ON Distribuce
 sídlem Lidická 36, 659 44 Brno
 2) CETIN a.s.
 sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
 3) R. M.
 zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Burgetem
 sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUOK 90735/2020, sp. zn. KÚOK/85682/2020/OSR/7099,

takto:

Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2021, č. j. 29 A 149/2020-97, ve znění: „Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 342 Kč k rukám jejich advokáta JUDr. Matouše Blažka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto

*rozsudku“ se opravuje tak, že správně zní: „Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení částku ve výši 23 780 Kč k rukám jejich advokáta JUDr. Matouše Blažka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“*

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně vydal dne 27. 10. 2021, č. j. 29 A 149/2020-97, kterým shledal žalobu žalobců za důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Proto na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II. a III.).

2. Po vydání výše uvedeného rozsudku krajský soud zjistil (k podání žalobců), že ve výroku II. tohoto rozsudku i v odůvodnění tohoto výroku došlo ke zjevným nesprávnostem, a to jednak v tom, že soud v rámci vyčíslení odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobců nezohlednil skutečnost, že se jednalo o dva žalobce.

3. Odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemné podání – žaloba a replika) a tři režijní paušály. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Advokátovi žalobců tak správně náleží odměna ve výši 2 x 3 x 2 480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], tj. 14 880 Kč. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu mu náleží i náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 × 300 Kč); uvedená paušální náhrada byla přiznána bez ohledu na počet žalobců za každý úkon jen jedenkrát, neboť šlo pokaždé o společný úkon právní služby. Celková částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů tak činí 15 780 Kč. Další nesprávnost uvedeného výroku II. pak spočívala v tom, že soud nesprávně dovodil, že advokát žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, čímž zvýšil náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s., o částku odpovídající dani (21 %). Žalobcům i nadále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 x 3 000 Kč a rovněž náhrada za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 2 x 1 000 Kč. Celkem tedy měla být žalobcům vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 23 780 Kč, nikoliv ve výši 20 342 Kč, jak bylo chybně uvedeno. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

4. Tyto nesprávnosti v počtech je nutno považovat za zcela zjevné, a proto krajský soud postupoval v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s., dle něhož předseda senátu opraví v rozhodnutí i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

5. S ohledem na skutečnost, že v označení napadeného rozhodnutí došlo ke zjevné chybě v psaní, rozhodl soud podle § 55 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Na základě § 106 odst. 2 s. ř. s. běží od doručení opravného usnesení znovu lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2021, č. j. 29 A 149/2020-97.

Brno 1. prosince 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu